

HALİL İBRAHİM ONGUN

KABULÜN TABLOSU

Elinin ayasını dokundurup gözlerime, arkamı dönüp gidişinin ardından
Geçmiş yağmurumun aşındırdığı anıtlar saçılır ruhumun boşluğuna
Sohbetinden arda kalanlar yolu uzatmış ayaklarımın uyarısını susturup
Konuşlanır dikkatimin tüm köşe başlarına
Farklı bir yoldan da gidilebilirdi aslında senin için, istediğin buydu belki de
Lakin bilmediğin benim vardığım noktanın nasıl da siyah beyaz olduğu
Nasıl da rezil, kış gününde açmaya çalışan bir nilüfer bahçesi kadar lâilaç,
Yaz gününde bozkırımın üzerinde pinekleyen güneş kadar bîinsaf olduğu.

Hayaline düştüğüm cisricehenneme adım atmadan önce
Yüzünden bir parça daha, sözlerinden ahenggüzar bir tablo, kahkahandan bir buket
Çekebilsem sineme,
Sinem yaşatsa umudumu, toz kaplamış dünyamdan çıkıp da keşfine dökülsem
Sinendeki gezegenlerin.
Derinlerinde gizlenmiş tüm ilhamın olsam anahtarı, birer birer karşına döksem hepsini
Bakışlarında tutsak kalışıma ithafen.

*

Ki ben çoğu zaman uzaktan izleyen, meçhul belirteçlerin koynunda
Gözlerini yakalamaya çalışıp da yakalanıyorsam himayem tarafından
Tutuyorsa ensemden, çekiyorsa aşağı
Sen flörtöz ilişkilerinde özünü bulamayıp da geldiğin gün
Bitap düşmüş olmam adına yapıyor hepsini o

Ki ben, eskizinde duran silik bir gölge isem siyehin üç tonuyla yontulan

Keşermiş yüz hatlarım, yitmiş sözlerimden hakikat, kahkahamın gizindeki elem yük sırtıma
Tüm bencilliğimle izleyen “diğer” dediğime attığın mana dolu bakışları
Haset değil de hasretle yetişen asıklığı suratımın, hüsrân mevsimlerinin ardından
Kabulümdür hepsi.
Fıtratım çerçevesiz bir tablo, çizgilerinden mahrum, oldukça sakil
Senin ufku tüm şeritlerinden feyz alıp da boyanmış duvarında duramaz öteden beri.

07.10.21